

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.907 van 5 mei 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabweaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2008.

Gelet op de artikelen 51/4 en 39/77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DECROIX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaart een staatsburger van Zimbabwe van Ndelebe-origine te zijn afkomstig van Tsholotsho in Matebeleland North. U hebt uw vader nooit gekend en na de dood van uw moeder in 1991 groeide u op bij uw grootouders en uw oom in Tsholotsho. In 1995 stopte u met uw studies en deed u wat landbouw en veeteelt. In 1999 werd u in Dhlamini lid van de oppositiepartij Movement for Democratic Change (MDC). Uw oom X was ook actief voor de partij en hielp bij het organiseren van meetings. Uzelf nam deel aan bijeenkomsten en u verdeelde pamfletten. De jongeren van de regeringspartij ZANU PF (Zimbabwe African National Union - Patriotic Front) dwongen u en de andere jongeren om lid te worden van hun partij. U weigerde lid te worden van ZANU PF en u besloot in 2000 Zimbabwe te verlaten. U ging illegaal naar Zuid-Afrika en u verbleef ongeveer 4 jaren in Edenvale, Johannesburg. U trachtte uw verblijf in Zuid-Afrika te regulariseren en u ging zich in 2002 melden bij de immigratiedienst in Johannesburg. U werd niet toegelaten omdat u geen paspoort kon tonen. U betaalde een immigratie-officier in Edenvale, Johannesburg en in New Castle, Kwazulu Natal, zonder resultaat. In hetzelfde jaar 2002 hielp een landgenoot u om een Zuid-Afrikaans identiteitsdocument en een geboortecertificaat te verkrijgen op naam van X. Het waren illegale documenten en u wilde legale documenten. U ging in 2003 naar Pretoria, maar ook daar werd u niet

toegelaten. Rond 2004 verhuisde u naar Moedi section in Tembisa, Johannesburg, waar u een kamer huurde. In 2006 betaalde u opnieuw een ambtenaar en kreeg u een Zuid-Afrikaans paspoort. In Zuid-Afrika verstoorden mensen van ZANU PF de vergaderingen van MDC. De leden van ZANU PF benaderden de leden van MDC en drongen erop aan om lid te worden van ZANU PF. Na een MDC-bijeenkomst in december 2007 en in maart 2008 werden u en andere MDC-leden bedreigd dat jullie gevaar zouden lopen en zouden worden teruggestuurd naar Zimbabwe als jullie geen lid werden van ZANU PF. U hebt op 13 maart 2008 Johannesburg, Zuid-Afrika verlaten en u reisde per vliegtuig naar Dar Es Salaam, Tanzania. U overnachtte er en u nam de volgende dag een bus naar Nairobi, Kenia. U verbleef een nacht in Nairobi en op 15 maart 2008 reisde u per vliegtuig naar België. U vernietigde uw paspoort op het vliegtuig. U hebt op 16 maart 2008 in de luchthaven van Zaventem asiel gevraagd. U was in het bezit van een nationale identiteitskaart van Zimbabwe op naam van X en een toegangskaart Private Security Industry op naam van X (zie verslag Federale Politie X en X).

U vreest bij terugkeer naar Zimbabwe te zullen worden aangevallen door leden van ZANU PF omdat u als oudste van de familie weigert lid te worden van hun partij. U vreest eveneens om de taak van uw overleden oom die bode van de chief Tategulu in Tsholotsho was te moeten opnemen.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt al volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart Zimbabwe, en nadien Zuid-Afrika, te hebben verlaten omwille van problemen door uw lidmaatschap van de Zimbabwaanse oppositiepartij Movement for Democratic Change (MDC), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal te worden gemaakt:

Zo verklaart u sinds de oprichting van MDC in 1999 lid te zijn. U hebt het over problemen met de jongeren van ZANU PF die de andere jongeren aanspoorden om de regeringspartij te vervoegen (zie gehoor CGVS, p.25). U stelt dat de MDC-bijeenkomsten werden verstoord en dat de jongeren van Zanu PF in het dorp patrouilleerden. Wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd of u **persoonlijk** bent aangevallen, antwoordt u ontkennend (zie gehoor CGVS, p.25). U weigerde lid te worden van ZANU PF en u werd bedreigd, maar u verklaart uitdrukkelijk verder persoonlijk geen problemen te hebben gekend in Zimbabwe (zie gehoor CGVS, p.26). Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u aanbrengt voor het verlaten van Zimbabwe onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Zimbabwe, na acht jaar afwezigheid, zal worden aangepakt door leden van ZANU PF kan u bovendien onvoldoende concretiseren

en bevat geen aanwijzingen dat u effectief wordt gezocht met het oog op politieke vervolging of dat u in geval van terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zal kennen (zie gehoor CGVS, p.31).

U verklaart dat u in Zuid-Afrika naar MDC-bijeenkomsten ging (zie gehoor CGVS, p.27) en dat leden van MDC in Zuid-Afrika werden benaderd door mensen van ZANU PF en bedreigd om lid te worden (zie gehoor CGVS, p.28). Uw verklaringen bevatten verder geen elementen dat u persoonlijk werd gezocht door deze ZANU PF leden of door de autoriteiten van Zimbabwe. U stelt dat de leden van ZANU PF in Zuid-Afrika jullie toeriepen om de partij te vervoegen, maar dat er verder niets gebeurde (zie gehoor CGVS, p.29). U haalt verder geen incidenten aan, noch andere redenen waarom u Zuid-Afrika diende te verlaten (zie gehoor CGVS, p.30).

Verder dient te worden opgemerkt dat u, volgens uw verklaringen, illegaal in Zuid-Afrika verbleef en u verklaart geen asiel te hebben gevraagd in Zuid-Afrika. Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat het mogelijk is om in Zuid-Afrika asiel te vragen en dat vele Zimbabwezen dit ook doen (zie informatie administratieve dossier). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw beweerd vrees kan worden gerelatieve gezien u gedurende meerdere jaren in Zuid-Afrika verbleef zonder er internationale bescherming te vragen. U verklaart mits omkoping een identiteitskaart van Zuid-Afrika te hebben gekregen (zie gehoor CGVS, p.11).

Uw verklaringen als zou u illegaal in Zuid-Afrika verbleven hebben kunnen trouwens sterk betwijfeld worden. Bij uw aankomst in België vond de Federale Politie bij u immers een kaart die aantoont dat u in Zuid-Afrika tewerkgesteld was als 'security service provider' (zie verslag van de federale politie dd. 16/03/2008, terug te vinden in uw administratief dossier). U bevestigt dit in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (zie gehoor CGVS, p. 12 & 18). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat enkel staatsburgers van Zuid-Afrika en personen met een permanente verblijfsstatus deze functie kunnen uitoefenen (zie informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

Ten slotte kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerd vrees in Zimbabwe te zullen worden aangeduid als opvolger van uw oom als bode van de chieft Tategulu. U verklaart dat u bij uw terugkeer die functie zal moeten uitvoeren, hoewel er op dit moment iemand anders die taak vervult (zie gehoor CGVS, p.32). Het door u aangehaalde probleem betreft tradities van opvolging binnen uw lokale gemeenschap en vallen als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève. Uw verklaring dat u weigert bode te worden omdat u er niets aan verdient en omdat u zelf uw vrouw wil kiezen betreffen eveneens geen elementen van de Vluchtelingenconventie van Genève. Uw verklaringen bevatten verder geen aanwijzingen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kennen. U stelt immers dat u aan die taak kan ontkomen door naar een ander dorp te verhuizen (zie gehoor CGVS, p.33), waardoor u met betrekking tot deze situatie een intern vluchtalternatief heeft.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u neergelegde overlijdenscertificaat van uw oom en de bovenvernoemde identiteitskaart van Zimbabwe wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het betreft enkel identiteitsgegevens van u en uw oom, waaraan hier niet wordt getwijfeld. De toegangkaart Private Security Industry op naam van X werd hierboven reeds besproken. (...)"

4.1. Verweerder verklaart ter terechtzitting afstand te doen van de in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting zou bevatten van duidelijke middelen ter ondersteuning van het beroep.

4.2. De Raad bewilligt in de afstand.

5.1 Verzoeker citeert artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en stelt dat het geenszins vereist is dat hij aantoont dat hij reeds daden van vervolging heeft ondergaan en daarbij daadwerkelijk het slachtoffer werd van fysieke agressie. Volgens

verzoeker volstaat het een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker wijst op zijn behoren tot de X, zijn band met het MDC en informatie over de algemene situatie in Zimbabwe, ondermeer de houding van de ZANU-PF ten aanzien van de MDC (bijlage 1 t.e.m. 7). Hij meent verder ook niet over een intern vluchtalternatief te beschikken. Hij concludeert wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te kennen omwille van zijn politieke overtuiging en zijn ras.

Aangaande verzoekers weigering zijn oom op te volgen als bode van de lokale leider repliceert hij dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij dit slechts als een bijkomstig nadeel beschouwt en dat hieruit geen negatieve gevolgen kunnen worden getrokken betreffende zijn asielerzoek.

Wat Zuid-Afrika betreft, meent verzoeker evenzeer een gegronde vrees te hebben omwille van zijn politieke overtuiging en zijn Zimbabweaanse afkomst omdat de Zuid-Afrikaanse overheid onvoldoende bescherming kan bieden voor de aanhangers van de MDC, die veelal illegaal in Zuid-Afrika verblijven, en de Zuid-Afrikaanse staat mensenrechtenschendingen pleegt tegen de Zimbabweanen (bijlagen 8 en 9).

De Commissaris-generaal tracht volgens verzoeker tevergeefs zijn verhaal in twijfel te trekken door te stellen dat hij niet illegaal in Zuid-Afrika kan verbleven hebben omdat hij er tewerkgesteld was. Verzoeker antwoordt dat hij verschillende malen pogde zijn situatie in Zuid-Afrika te regulariseren maar hier niet in slaagde. Verzoeker bekwam valse identiteitsdocumenten via omkoping en deze gebruikte hij om te kunnen werken.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker Zimbabwe in 2000 verliet nadat hij weigerde lid te worden van de ZANU-PF. Verzoeker verklaarde dat hij nooit persoonlijk werd aangevallen door leden van de ZANU-PF omwille van deze weigering (administratief dossier, stuk 3, p.25). Verweerder stelt bijgevolg met recht dat de feiten waarop verzoeker zich baseert, met name deze voorafgaand aan zijn vertrek uit Zimbabwe in 2000, onvoldoende zwaarwichtig zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen aan waaruit zou blijken dat hij heden, in geval van terugkeer naar Zimbabwe, daadwerkelijk zou worden gezocht door de Zimbabweaanse overheden omwille van gebeurtenissen die dateren van voor 2000. Evenmin brengt hij concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn etnische aanhorigheid, voorafgaand aan zijn vertrek in 2000 of op heden, in de negatieve belangstelling zou staan van de Zimbabweaanse overheden. Verweerder stelt dan ook terecht dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is aangezien deze vrees ook steeds getoetst dient te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker in dit verband de vrees concreet aannemelijk moet maken. De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie is, gelet op de door hem ingeroepen feiten die onvoldoende zwaarwichtig zijn, evenmin dienstig om de gegrondheid van verzoekers vrees ten aanzien van Zimbabwe *in concreto* aan te tonen.

Verzoeker heeft tevens acht jaar in Zuid-Afrika verbleven en verklaart dat hij in 2002 en 2003 getracht heeft om zich te laten registreren als vluchteling, waarin hij echter niet zou geslaagd zijn omdat hij niet beschikte over een Zimbabweans paspoort. Daargelaten de vraag of de registratie als vluchteling slechts kan mits voorlegging van een paspoort, stelt de Raad vast (i) dat een eerste poging tot registratie in 2002, aldus twee jaar na zijn vlucht uit Zimbabwe, de ernst van zijn vervolgingsvrees ondermijnt (ii) dat dit des te meer klemt daar verzoeker, gedurende zijn achtjarig verblijf in Zuid-Afrika, slechts twee pogingen heeft ondernomen om zich als vluchteling te laten registreren.

Inzake verzoekers weigering om zijn oom op te volgen als bode weerlegt hij de motivering niet dat het aangehaalde probleem een traditie betreft binnen zijn lokale gemeenschap en derhalve geen nexus vertoont met de Vluchtelingenconventie, waardoor deze motivering gehandhaafd blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Aangaande verzoekers beweerde problemen in Zuid-Afrika met leden van ZANU-PF maakt hij evenmin aannemelijk dat hij door deze ZANU-PF leden of door de autoriteiten van Zimbabwe persoonlijk werd gezocht. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat, naar aanleiding van meetings van de MDC, leden van de MDC slechts werden opgeroepen om toe te treden tot de ZANU-PF en dat verzoeker hierdoor geen problemen kende (*Ibid.*, p. 27-

30). Verzoeker is bovendien in het bezit van een tewerkstellingsbadge, afgeleverd op 3 februari 2004 (administratief dossier, stuk 10), en die volgens de in het administratief dossier beschikbare landeninformatie slechts kan afgeleverd worden in geval van een legaal verblijf. Ongeacht het feit of verzoeker al dan niet via corruptie een legaal verblijf verkreeg, dient de Raad vast stellen dat hij, gelet op de afgiftedatum van de badge, sinds 2004 een legaal verblijf had in Zuid-Afrika en hij, behoudens de als onvoldoende zwaarwegend beoordeelde bedreigingen van leden van de ZANU-PF, geen andere elementen aanbrengt om zijn vertrek uit Zuid-Afrika te verantwoorden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoeker stelt te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM. Hij meent evenzeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b te lopen bij een terugkeer naar Zimbabwe. Verzoeker steunt deze stelling op de agressie die uitgaat van staatsactoren en quasi-staatsactoren tegen sympathisanten van het MDC en familieleden van MDC aanhangers. Verzoeker steunt zijn stelling eveneens op de benadeling van MDC aanhangers bij de voedselbedeling in geval van zwaar voedseltekort in Zimbabwe, hetgeen zou blijken uit bijlage 10 en 2 van zijn verzoekschrift.

Verzoeker meent bovendien een reëel risico te lopen op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Volgens verzoeker kan immers niet worden uitgesloten dat er zich binnen korte tijd een dergelijk conflict zou voordoen in Zimbabwe.

6.2. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aangezien verzoeker zich voor zijn verzoek tot de subsidiaire beschermingsstatus hoofdzakelijk steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis van zijn asielaanvraag kan hij zich op basis van deze elementen niet beroepen op een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Aangaande de benadeling van MDC-leden bij een mogelijk voedseltekort en de mogelijkheid van een intern gewapend conflict in Zimbabwe, antwoordt verweerder terecht dat de Commissaris-generaal rekening dient te houden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Door te verwijzen naar eventuele, toekomstige gebeurtenissen in Zimbabwe toont verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aan in de zin van artikelen 48/4, §2, b, en 48/4, §2, c.

Ten overvloede merkt de Raad op dat, om voor subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. *In casu* is dit Zuid-Afrika aangezien verzoeker er gedurende minstens acht jaar onafgebroken verbleven heeft, er sinds 2004 een legale verblijfsstatus had en er zonder problemen kan terugkeren (zie *supra*). Verzoeker laat in zijn verzoekschrift echter na enig element aan te brengen omwille waarvan hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 in geval van een terugkeer naar Zuid-Afrika zodat de Raad niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande. De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 mei 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. VAN ISACKER,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

M. BONTE.